

ÜMİT OTAN - EGE'DEN

Minicik yüreğindeki “hançer yaralarını” bize gösterebilmek için çırpındı durdu. Zamanımız yoktu görmeye, acelemiz vardı. Kısacık ömrüne o kadar çok “şey” sığdırdı ki. Acelesi vardı. “De ki, Bir Kaçış Yazısı”nı bitirdi ve kaçıp gitti, usulcacık. Belki de huzura kavuştu, kim bilir. Ya biz yaşayanlar, yaşadığını sananlar?

Köşelerini “ıvır zıvırla” doldurup çöplüğe dönüştürenlerin “müptelası” olanlar, adını bile duymamış olabilir.

“Kürtler Vadisi”nden haykırıışlarının; yüreğimize, insanlığımıza, vicdanlarımıza değıdirdiğı iğne uçlarının sızısı kaç yürekte yaşıyor acep?

Evrım Alataş, 34 yıllık kısacık yaşamında, “Kürtler Vadisi”nin çığılıklarını duyabilmemiz için didinip durdu.

Öfkeyle değıl, ironiyle yazdı...

Yüreklerimize çuvaldızla değıl, minicik iğnelerle dokundu.

“Mayoz Bölünme Hikayeleri”ni bu nedenle yazdı.

“Her Dağın Gölgesi Denize Düşer” diye “oralardan” “buraları” selamladı.

Min Dit” filmi onun öyküsüydü. Antalya Film Festivali’nde ödül bile verdiler. “Büyüklerin” karmaşasında kaynadı gitti. Haber bile olamadı.

O kısacık ömrünün on üç yılına da sinsi bir hastalığı sığdırdı. Hiç yakınmadı, hiç “oflamadı”, “puflamadı”...

Yazılarını sürdürdüğü Taraf gazetesinin “20 Soru”sunu o da yanıtlamıştı.

Hani o 20. soru var ya...

“Öldüğünüzde cennete giderseniz Tanrı’nın size kapıda ne söylemesini istersiniz?”

Evrim, Tanrı’nın “Haklısın Kürtlere haksızlık ettim” demesini istemiş...

Ne tuhaf...

Taraf’ın manşetinde onun ölüm haberiyle, “Ahmet Türk’e yumruk” haberi yan yanaydı.

Kürtlerin en kibar, birleştirici, diyalogcu önderlerinden Ahmet Türk’e saldırarak burnunu kırmışlardı.

Evrim’in sonsuzluğa, huzura uğurlandığı gün de, Ahmet Türk saldırısını protesto edenlerin, elmacık kemiği kırılan 14 yaşında bir çocukla anasının yerlerde sürüklenişinin, haberleri dolduruyordu ekranları.

HUZUR...

Ayvalık, Cunda huzurun başkenti olmalı...

Çarpık çurpuk zorlukla yürüyen kuzucukların analarına yetişme, emme telaşı...

Orfonoz'un kahvesinde balıklarla martıların yiyecek kapma yarışı...

Taşkahve'de kedilerle köpeklerin cilveleşmesi, arkadaşlığı...

Mor salkımların, badem, erik, kayısıların uyanışı...

Zeytinlerin hiç rüzgar olmasa da salınışı...

İçimize doluşan değişik kokuların sarhoşluğu...

Maviyle yeşilin kucaklanması...

Huzur bu olmalı, değil mi?

Değil...

Sabahları CNN'in "Haber Toplantısı"na "katılıyorum".

Akşam, yemek sonrası, Cüneyt Özdemir'in, yenilenmiş, güzelleşmiş "5 N 1K"sındayım...

Kahve molasının ardından geceyi Can Dünder'in "Canlı Gaste"si ile noktalıyorum...

Yetiyor...

Ne doğanın uyanışı, ne kuşların senfonisi, ne kalp çarpıntısı, ne sevda sözleri...

Her şey donuyor...

Evrim'in gölgesi, yüreğimin, beynimin, ruhumun, tüm bedenimin üzerine düşüyor...

umitotan@gmail.com

NOT: Ümit Otan'ın yazıları aynı zamanda <http://www.t24.com.tr> de yayınlanmaktadır.